

Лалка искокна на улицата.

За щастие, дъждътъ внезапно прѣстанъ, небето се раздра на едно мѣсто и слънцето блѣснъ весело пакъ.

Една тънка, почти невидена сега роса, още рѣеше изъ утихналия въздухъ и лъщеше на слънцето, като исполински, прави жици отъ паяжина. Чудна джга се исписа на небето, като потапеше единий си свѣтло-цвѣтенъ край въ тъмното гърло на планината. Шуместитѣ върхове на дърветата въ дворищата се зелнахъ сега побрѣсни и весели; облацитѣ бързо се разбѣгвахъ; свѣтлата лазуръ на небето се распростираше побѣдоносно. По улицата се появиха минувачи. Лалка се почувствува сега пободра и на сърдцето ѝ станъ поблеко. Тая джга, която зарадва небето, влѣ въ нейната душа надѣжда. Тя съ трепетно сърдце се вираше въ всѣкиго, когото срѣщаше, дано познае нѣкой близъкъ човѣкъ.

Внезапно ѝ дойде на умътъ Колчо слѣпецътъ, чието самоотвержение избавило бѣ Огнянова отъ подобна една опасностъ.

— Боже, камо да видя сега Колча! въздъхнахъ си тя, като хвърляше смутенъ погледъ възъ чуждитѣ ней и равнодушни лица, които срѣщаше.

Случаятъ, който често си играе съ хората, и дава най-странни, нелогични обрати на съдбата имъ, скапризнични и сега: на петдесетъ раскрача отъ себе си, тя съзрѣ Колча, който полека и пишикомъ крачеше нататъкъ съ тояга въ една ржка, а въ друга съ омбрела още распъната.

Възрадвана, възвълнувана, тя се отклони отъ пътя си и тръгна да стигне слѣпецътъ. Той се намираше, именно, на улицата, която отиваше къмъ Бейзадето; навѣрно и той отиваше у него, защото Лалка знаеше отъ Рада, че Колчо имаше свободенъ входъ въ засѣданието на комитета, и никое не пропушаше. Тя бързаше, тя ускоряваше стѣпкитѣ си сѣ повече и повече и еле не тичаше. Очитѣ ѝ се бѣхъ втренчили въ черното сукнено